

PONĘCIĆ SIĘ (7) *vb pf*

się (7), [się].

o *prawdopodobnie jasne* (tak w po-).

fut 3 sg *ponęci się* (2). ◇ *praet* 3 sg *m* *ponęcił się* (5). ◇ [3 pl *subst* *ponęciły się*.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w. s.v. *ponęcić*.

Skusić się kimś lub czymś, mieć na coś ochotę (7) :

ponęcie się do kogo (1): Apollo miał miłośnicę Koronidę/ do ktorej gdy się ieden młodzyeniec *ponęcił/ [...]* rozgniewał się Apollo zabił ją *BielKron* 22; [To wszystko w księżej dochody sprawiły, Że się sirotki do nich *ponęciły*. *Otwin(?)Erot* 84].

cum inf (1): KSiądz się ieden *ponęcił* choć mu nie kazáli/ Siadąc s krolem do stołu *RejFig* Aav.

a. *Udać się tam, gdzie jest obiekt pokusy* (5) : (*marg*) Kłiędzǎ zle nęcić. (-) Bo chociaiy nie vrodǎ ále dzyefięćinǎ/ Zbłǎżni gdzye się *ponęci* pǎniǎ gołpodyniǎ. *RejWiz* 59v.

ponęcie się do kogo, do czego (3): PAn się ieden *ponęcił* do folwǎrku blińko/ Iż było v dwornikǎ niezǎdne dziewczylko. *RejFig* Bb5, Bb5, Ee2v.

ponęcie się w co [= do czego] (1): IEden pǎniey powiedziǎł/ by nie iǎdłǎ grochu/ Boć się w ogon *ponęci* gołębi by prochu. *RejFig* Aa4.

Synonimy: pokusić się, skusić się.

Formacje współrdzenne cf NĘCIĆ.